

staan — dat ik aan ieder, die me een of ander vraag, een antwoord geef, laat staan, dat het mij mogelijk zou zijn een juist antwoord te weten. De portkosten, die een inzender maakt, worden natuurlijk vergoed, maar ook wanneer men een postzegel voor antwoord insluit, kan ik niet beloven, dat men steeds antwoord zal ontvangen. Wel wil ik natuurlijk overwegen, of een opmerking of vraag belangrijk genoeg is om er een verdere correspondentie, ter verkrijging van meer materiaal, over te voeren.

En nu nog een opmerking.

Misschien zal iemand deze wijze van doen vrij bedenkelijk vinden.

Men zal zeggen: zoo, gaat dat zoo maar? Is dat wel wetenschappelijk, dat men ieder maar wat laat vertellen, en maar opgaven laat doen? En dat men dan die opgaven gaat gebruiken?

Ik zou zeggen: laat dat, mijn lezer, over voor hen, die het materiaal wetenschappelijk zullen hebben te verwerken. Zij moeten in elk geval met genoeg onderscheidingsvermogen gewapend zijn, om hier niet te groote vergissingen te maken. Telkens weer blijkt, dat de religieuze volkskunde bij uitstek het vak is waar het aankomt op het „goed onderscheiden”. En dat doet ieder, die allerlei gegevens op dit terrein heeft te verwerken vanzelf wel.

Nu zou ik zeer gaarne willen, dat men aan mijn verzoek gehoor gaf.

Het is hier niet de plaats om in den breede uiteen te zetten welk een betekenis allerlei gegevens voor de religieuze volkskunde kunnen hebben; ook kan ik hier niet verder ingaan op een reformatie van de studie van de ambtelijke theologie juist in verband ook met de religieuze volkskunde. Maar dit kan gerust worden verklaard: zal de wetenschappelijke beoefening van de ambtelijke theologie haar echt wetenschappelijk karakter, en onder ons ook haar specifiek gereformeerd karakter handhaven (ja in sommige opzichten moet ik zeggen: herkriggen), dan is het noodig, dat de studie van de religieuze volkskunde door onze mensen niet wordt verzuimd. Zij redt de ambtelijke theologie niet alleen. Maar zonder haar kan toch ook weer de ambtelijke theologie niet worden wat zij zijn moet: een volkomen gelijkberechtigd deel van het theologisch organisme — vergeef me het germanisme — deze gelijkberechtigting is inderdaad „made in Germany”.

Zal de ambtelijke theologie wetenschap blijven, dan heeft ze de religieuze volkskunde noodig. En die weer heeft U allen noodig, die van God een goed verstand en een goede opmerkingsgave hebt gekregen.

Resumerende zeggen we, dat er naar ons inzien, behalve op wat algemeen omtrent dit vak van wetenschap bekend is, onder ons de nadruk op moet vallen dat:

- a. de methode der religieuze volkskunde principieel worde bepaald als de genetisch-inductieve;
- b. de religieuze volkskunde scherp onderscheide tusschen wat religio falsa en religio vera is;
- c. de ambtelijke theologie dit terrein van wetenschap voor zich noodzakelijk heeft te verklaren;
- d. de beoefening van deze wetenschap met meer

kracht, dan tot dusver geschiedde, worde aangevat, juist met het oog op het al verder voortdringen van de z.g. cultuur.

J. WATERINK.

UIT DE SCHRIFT.

Persoonlijkheid.

„Deze heeft van haar gebrek, al wat zij had, daarin geworpen, haren ganschen leefstijl.”
Marc. 19:44.

Dit was een persoonlijke daad.

Niemand dwong deze weduwe om alles te geven. Had ze om raad gevraagd, men zou gezegd hebben, houd maar wat ge hebt of geef slechts een deel aan den Heere.

Maar zij zegt: Alles of niets is voor den Heere, en ik kies: Alles.

Het zieleleven heeft zijn departementen, en elk wil zijn aandeel van het budget hebben. Vooral wanneer het zoo laag staat.

Want wat zijn twee kwadranten, elk ter waarde van een cent in onze munt.

De afdeeling voeding kan ze alleen wel op. Kleeding vraagt nog meer. Genotmiddelen lachen om zulk een klein bedrag. En dan komen nog huis-huur, verwarming, belasting enz.

Maar het „zelf” de leider van al die departementen zegt hier: gij krijgt ditmaal niets van de inkomsten.

Ik heb lief, want de Heere hoort mijne stem, mijne smeekingen.

Ik wil mijn liefde betoonen in daden; al het andere kan wachten, dit werk alleen niet.

Ik waag het er op, om mij van alle inkomsten te onttrekken, want mijn God en mijn hart gaan elkaar tegemoet met geschenken.

Dat zal een feest zijn, ook al is er geen rund op stal.

Jezus sloeg die zelfopenbaring gade.

Hij zat bij de offerkist aan de deur des tempels, vermoed of moedeloos of misschien beide.

’t Was zijn laatste dag in ’s Vaders bedehuis. Drie deputaties, die Zijn ondergang zochten, had Hij moeten antwoorden.

Toen had Hij Zijn „wee” uitgesproken.

De klieken zouden voortaan het waarschuwend klokken van de moederhen niet meer hooren.

En toen volgde de eenzaamheid.

Jezus zit alleen bij de deur des tempels.

Het is alsof Hij maar niet kan scheiden.

Zijn oog weidt nog over de woelende menigte in den voorhof, of er ook bij zijn die den Vader kennen en de stem des Zoons hooren.

Maar ’t komt uit een andere richting hetgeen Hij zoekt.

Van buiten komt iemand in, op weg naar den voorhof der vrouwen.

Aan het kleed is ze te herkennen als eene rouwdragende weduwe. Aan hetgeen ze zegt, wellicht tot een van hare kinderen, bemerkt Jezus, dat ze alles wat ze bezit gaat offeren.

Hier is het, wat Hij zoekt. Een hart waarin door

onderscheiden tusschen wetenschap en durven, tusschen studie en zedelijke moed, hij zou tot andere resultaten gekomen zijn en zijne lezing vermoedelijk niet hebben laten drukken. Nu hij de moderne theologie als kerkelijk verschijnsel voorindurend met de wetenschappelijke rigting van dien naam verwisselt; hij zelf onopzettelijk een anderen Säber voor eene andere Fata Morgana in de plaats stelt; nu mist zijn betoog de eigenaardige kracht, waaraan ook ongewijden gevoelen, dat iemand het regt en de waarheid aan zijne zijde heeft. Litt. Pant. en Krit. Deel XV, blz. 162-170.

Erger maakte het Dr. G. van Gorkum, de man, die in Los en Vast telkens met handigen zwier en geharnaste vaardigheid den handschoen opnam, door de tegenstanders der moderne richting in het strijdperk geworpen. Hij nam in dat tijdschrift ook Dr. Kuyper's „Fata Morgana” onderhanden, en beschuldigde hem van oppervlakkigheid, onbillijkheid en onwaarheid.

De inleiding van zijn recensie, die ruim 100 bladzijden telt (Los en Vast, 1871, blz. 293 en 395) zegt over den persoon van Dr. Kuyper het volgende:

Van Dr. Kuyper in ’t bijzonder geldt dat hij, als woordvoerder der orthodoxie te onzent, een zeer geïsoleerde positie inneemt. Met besluiten afkeer van alle fusie der verschillende fracties is hij vooralsnog, om zoo te zeggen, een fractie op zichzelf, en wel zulk een, die er prijs op stelt, en ook slag van heeft, haar quant-à-moi met hijkans preciese zorgvuldigheid te bewaren. In het algemeen verbond der supranaturalisten tegen den gemeenschappelijke vijand heeft hij, meer dan een der geallieerden, zijn bepaalde reserves, zoozeer zelfs, dat hij in het oog van dezen gedurig een soort van spelbreker dreigt te worden, of, om bij het beeld te blijven, een bondgenoot, aan wien men eigenlijk meer last beleeft dan genoegen. Inderdaad zoekt de heer Kuyper, op nagenoeg dezelfde eigenaardige manier als Groen van Prinsterer, zijn kracht in zeker isolement, en ik houd het er voor, dat deze bijzonderheid niet weinig heeft meegewerkt om binnen hietal tijds zijn naam op veler tong te brengen.

Ook in de lezing over (of tegen) „het modernisme” komt gezegde eigenaardigheid van den heer Kuyper

genade de zonde aan banden ligt. Een ziel, waarin de Heilige Geest alle behoeften ondergeschikt heeft gemaakt aan den drang van het zelf naar liefde en liefdesbetoon. Een persoonlijkheid, die het materiële dienstbaar weet te maken aan het ideële leven.

Die Geest der liefde is de antipode van Satan. Om dien Geest te verwerven wil Jezus gaarne sterven.

Geen toevallige ontmoeting heeft Jezus hier.

Zijn weg is afgebakend in Gods raad.

Deze eindigt bij het kruis, omdat hij volbracht is. Zoo ontvangt Jezus in Zijn eenzaamheid versterking.

De weduwe is onbewust het middel daartoe.

Ja waarlijk, er gaat meer kracht uit van eene godvruchtige persoonlijkheid dan deze zelf weet.

En hoe eenvoudig kiest God Zijne teekenen waardoor Hij de Zijnen wil sterken. Van een zijde vanwaar men die allermint zou verwachten.

Hoe bemoedigend voor den arme, den treurende.

Ook zijn ontmoetingen zijn niet toevallig.

Onze lage stand in de maatschappij is uit het besluit Gods tot Zijne eer.

In armoede is een roeping Gods te vervullen. Rijkdom is meer een verzoeking, armoede meer een beproeving op den levensweg.

Als de menschen ons verlaten, de nooden in eigen huis nippen, de ziel om het allernoodigste vraagt, en de vijand ons hoont: waar is nu uw God?

In dien strijd gaat te gronde hij, die met den stroom meedrijft, want de wereld haat ontbering. Ook zinkt weg in de wateren van smart al wie in eigen kracht strijdt, want hij is niet opgewassen tegen al deze krachtige onluststemmingen.

Maar de christelijke persoonlijkheid staat nog, de lendenen omgord hebbende.

Ze zegt tot al die stemmen: Zwiigt stil, ik weet het ook wel. Maar eerst moet ik met mijn God spreken. Hoort zijn liefkoozen!

Hij zegt: Ik heb u lief, Ik geef u alles wat Ik heb, Mijn eeniggeboren Zoon, om u te redden van de zonde, Mijn laatste penning.

Ik zeg: Wien heb ik nevens U in den hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde! Hier zijn mijn laatste penningkens. Heere, gij weet alle dingen, gij weet dat ik U liefheb.

’s-Grav.

L.

KERKELIJK LEVEN.

Twee klippen.

XII.

In deze artikelen zal gehandeld worden over het Kerkisme en het kerkelijk Indifferentisme.

Eerst over het Kerkisme.

In verschillende vormen komt dit voor.

Vooreerst, wanneer iemand beweert, dat er buiten zijn kerk geen zaligheid is.

Vervolgens, wanneer hij het instituut, waartoe hij behoort, als de alleen ware kerk beschouwt en alle andere valsch noemt.

Ten derde, wanneer hij in zijn kerk niet ziet de

niet onduidelijk aan den dag. Immers, hoewel die lezing, gelijk ons nader bliken zal, zeer weinig of niets, tegen de bestreden richting aanvoert, wat niet al minstens honderdmaal was gezegd — geeft toch de auteur schier doorlopend den indruk als ware er in den lande, om zoo te spreken, van de moderne theologie nog niet gekikt en als achte hij ’t hoog tijd dat eindelijk met haar werd afgerekend. Zulk een houding is, zoo gij wilt, de schaduwrij van zeker isolement. Ook zou zij al te naef zijn bijaldien ze niet wat anders ware. Doch ze geeft niettemin een prestige van oorspronkelijke kracht, een voorkomen van zelfstandigheid en zelfvertrouwen, waardoor aan sommige volksleiders in sommige kringen reeds dadelijk geen klein succes wordt verzekerd. Hiermee wil ik geenszins ontkend hebben, dat er wezenlijke kracht en zelfvertrouwen in den auteur der „fata morgana” zouden schuilen. Ik geloof aan zijn kracht en ben ten volle verzekerd van zijn vrijmoedigheid. Wat de laatste betreft, zoo iemand mij kwam zeggen, dat Dr. Kuyper's vrijmoedigheid alleen geveenaard wordt door ’s mans belezenheid, ik zou het wel niet toestemmen, doch verbaasd worden door zulk eene verklaring zou ik evenmin. De zaak is, dat wie zich in onzen tijd met schijnbaar semi-etische onverzettelijkheid van het grooter deel der menschen, zelfs van zijn naastbestaanden in de geestelijke maatschap, isoleert, dus doende ook onwillekeurig poseert en daardoor alleen reeds bij menigeen imponeert.

In de Vox Studiosorum, het studenten-tijdschrift, kon men daarna lezen, dat Dr. van Gorkum, ook blijkens zijn kritiek op Kuyper's „Fata Morgana”, lust heeft in „krabben en bijten en snijden en doorsnijden”. Zelf las Dr. Kuyper Van Gorkum's invective niet. En hij gaf daarvan in Confidentie, blz. 18, aldus rekenschap:

Komt er iets tegen mij uit, dan hoor ik eerst van anderen, uit wat hoek de wind waait, en zeggen mij dan, gelijk in het onderhavig geval, modernen en orthodoxen beiden, dat de uitval tegen alle ridderlijke costumen zondigt, dan stel ik mij niet tegen dat plicht. Ik ken mijn hart. Ik weet, dat het zaad der bitterheid ook in den bodem mijner ziel een akker viadt, die goede vrucht belooft, en ik acht dat niemand met een vrij geweten bidden mag: Heer! leid mij niet in verzoeking! —

KUYPER-BIBLIOGRAFIE.

door

J. C. RULLMANN.

XII.

Door de corypheën der moderne richting werd Dr. Kuyper's Fata Morgana destijds met hoogge-lach begroet.

De ex-predikant Cd Busken Huert schreef er in De Gids nog het meest waardeerend over:

Er behoort in een tijd als den tegenwoordigen vrij wat geestkracht en opgewektheid toe, om met zooveel vuur, als de heer Kuyper dit doet, voor het oude geloof in de bres te springen.

Uit de jongste geschriften van den heer Groen van Prinsterer weet men, dat Dr. Kuyper een der antirevolutionaire kandidaten voor de Tweede Kamer is; uit de statistiek der verkiezingen in Junij 1871, dat hij in meer dan één distrikt voor die betrekking in aanmerking is gekomen; uit de Heraut, dat hij met de hoofdredactie van dit weldra in een dagblad herschapen kerkelijk weekblad zich belast heeft; uit de lijst der predikanten te Amsterdam, dat hij daar ter stede als leeraar bij de Hervormden dienst doet.

Wie echter meent, dat zijne voorlezing het werk van een staatkundig ijveraar, een kerkelijk demagoog, een gekikt hoofdartikelschrijver is, vergist zich. Of-schoon rijklijk gekruid met theologische termen, gelijk het onderwerp dit medebrengt, komt er in het boekje geen eigen schuld- of geloofbelijdenis voor; geen dier pijnlijke bladzijden waar men de openbare markt als biechtvertrek ziet gebruiken, en de geheimste verborgenheden van leven of gemoed hoort uitnemen ten aanhoore eener gapende menigte. Het is, in den goeden zin des woords een wereldsch geschrift, van het begin tot het einde gewijd aan de kritiek van een door den schrijver misprozen verschijnsel op geestelijk gebied, doch waarin men tevens van de eerste tot de laatste bladzijde, zoo niet het hart, dan toch de geestdrift voelt kloppen van iemand, die blaakt van ingenomenheid met de protestantische orthodoxie van den nieuwen tijd.

Had, met dat al, in zijne beoordeeling van hetgeen hij „het modernisme” noemt, evenals men zulks bij hem behoort te doen, de heer Kuyper

Er zijn
rentisme,
Men re
manier,
Men de
elk kerk
Men b
meene,
Doch u
welke al
hebben.
In onze
voor, dat
meer of
Fransche
Zij gel
Verma
men toch
heerlijker
Waar
één klap
heil als
sitie bed
Het be
oogenbl
nemen.
Als me
die kerk
verwarde
Herinn
het vaak
gedrag d

die d
een
den
hieru
Verder
dernis
telijk g
beoord
Gronin
1872. I
Amsterd
overlijden
Voorts w
„hoogmo
naar het
schreven,
is wegges
hier „een
heid” ge
wordt he
kans voor
beschuld
publiek,
aan aard
Dr. Kuy
Standa
dit vlug
waarin d
niet tege
peitte.
Wat o
de triomf
kritiek ov
als Dr. K
Hoe h
Uden Ma
nen's krit
onderzoek
terwijl D
onsterfel
En ook
over het
nis hem